

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: DE LYSTIGE TIGGERE.

Citation: Aakjær, Jeppe: "DE LYSTIGE TIGGERE.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid87573/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

DE LYSTIGE TIGGERE.

EN Nat da Løv lig Flagermus
 nedsejled over Gaard og Grus
 for Nordenvindens Rusk,
 da Haglen slog mod Bondens Væg
 og Granen stod med Rim i Skjæg,
 og hvid var Digets Busk,
 da sad en lystig Tatertrop
 i Katte-Nancys Hytte
 for Pjalterne at drikke op
 med alt det gjorte Bytte:
 til Skaalen og Skraalen
 de dansed og de sang;
 ved Stampen og Trampen
 lydt Kjøkkentøjet klæng.

Tæt op mod Ovnen sad der en
 i røde Pjalter; mod hans Ben
 stod fyldte Tigger-Sække.
 Hans Dulle hviled i hans Arm,
 af Drik og Kjærtøgn rød og varm
 hun smilede til den kjøkke.
 Kys fik hun af ham uden Stop
 og Vin i svingfuldt Maal,
 mens graadigt hun holdt Munden op,
 som Tiggeren sin Skaal.
 Hvert Smask da gav Klask, ja
 som Piskesmæld i Vang,
 til svingende og dinglende
 han rejste sig og sang:

II.

Jeg har Krigens Gud til Far,
 og i mangt et Slæg jeg var;
 mine Hug og mine Ar
 tog jeg mod, som de kom;
 dette tog jeg for en Tøs;
 dette fik jeg af en Fjøs,
 da mod Fransken det gik løs
 under Trommers Bom-Bom.

Mine Læreaar de faldt,
 da i *Kanada* det gjaldt,
 og min Fæder for Gevalt
 under Hug segnet om;
 og jeg tjente stadig fort,
 den Gang *Moro* kom til kort
 og blev lagt i Jorden sort
 under Trommers Bom-Bom.

Ejheiler jeg da Pjalt var
 nu nylig ved Gibraltar,
 men la' paa Krigens Altar
 to Lemmer helt from;
 hvis atter Fjenden slumper
 ind over Grænsen, humper
 jeg med paa mine Stumper
 under Trommers Bom-Bom!

Skjønt jeg nu er blot et Kræ,
 der maa betle Brød og Læ,
 med en Arm og Ben af Træ,
 mens min Lomme er tom,
 er jeg glad dog ved min Flaske,
 ved min Tøs og ved min Taske,
 som da Kugler hørtes plaske
 under Trommers Bom-Bom.

Og skjønt Haaret nu er graat,
 og skjønt tit mod Vejret raat
 jeg maa rejse mig mit Slot
 i en Skovhules Rum
 — blot min Sæk man købe vil,
 saa min Brændevin slaar til,
 tør jeg møde Fanden selv
 under Trommers Bom-Bom!

III.

Han slutted; men det vilde Kor
 end rysted Tag og Grund,
 mens skræmte Rotter baglænds for
 helt ind til Hulens Bund.
 En Spillemand fra Krogen skreg:
Da capo! Samme Stund
Soldaterglutten rejste sig;
 og nu holdt alle Mund.

IV.

Engang var jeg Mø, skjønt jeg mindes ej naar,
 og stadig min Længsel til Ynglinger staar;
 en Dragon af en Trop blev min Far paa en Nat;
 hvad Under, jeg elsker den raske Soldat.

Den første jeg favned, en rødmsuset Knøs,
 han dundrede altid paa Stortrommen løs;
 hans Ben stod i Bue, paa Sned sad hans Hat;
 hvor var jeg forlibt i den raske Soldat!

Saa kom en *Hr. Pastor* og kryssed min Vej,
 han vovede Sjælen, og Legemet jeg.
 For Kirken nu Trommen i Stikken blev ladet,
 jeg viste mig falsk mod min raske Soldat.

Snart fandt jeg dog Fromheden mindre bevendt,
 hvad var vel een Præst mod et helt Regiment?
 For det stod jeg rede og altid parat,
 jeg spurgte kun eiter den raske Soldat.

Saa tog jeg til Posen, dengang vi fik Fred,
 til jeg mødte ham dér paa et Marked et Sted;
 hans Pjalter fra Krigen for mig var en Skat,
 hvor nød mine Øjne den raske Soldat!

Min Alder? — Jeg husker den ikke engang;
 men end kan jeg glædes ved Vin og ved Sang:
 saa længe som Haanden om Glasset har fat:
 et Leve min Helt og min raske Soldat!

V.

Men *Anders* sad i Krogen trang
 og drak og kneb en Tatertøjte,
 hvad Koret sang og ikke sang,
 det raged ikke dem en Døjte;
 tilsidst han haled op sin Fløjte,
 skar en Grimace, vakled frem,
 men før han blæste tji med Klem
 gav han et Smækkys til sin Tøjte.

VI.

En er Nar, naar han faar en Taar Vaadt,
 een et Fæ under Sagens Plødering;
 een som Taabe er blot en Per Tot,
 men jeg selv er kun Nar af Haandtering.

Min Gudmor hun gav mig en Bog,
 paa Kløgt jeg begyndte at haabe;
 jeg tror, mit Talent jeg bedrog,
 men venter man mer af en Taabe?

Jeg vover min Hals for en Dram,
 en Tøs er mig mere end Brødet;
 sig, ventes der andet af ham,
 der er Nar i Aanden og Kjødet!

Man bandt mig engang som en Stad,
 fordi jeg i Svir havde svoret,
 i Kirken jeg Skoser holdt ud,
 fordi jeg som fuld havde horet.

Jeg, Anders, som gjøgler for Grin,
 bør næppe med Dadel anfaldes,
 der er jo en Gjøgler saa fin,
 som Justitiarius kaldes.

Se denne Filur i sit Fløj
 at skjære Grimacer og glamme
 til Folk om vort „Lurvede Gøgl“,
 skjønt *hans* gjør vort tifold til Skamme.

I venter Moralen, nuvel
 — og Glasset det venter paa mig:
 Den Mand, som er Nar i sig selv,
 er større Tosse end jeg!“

VII.

En kraftig Kvind kom nu til Mæle,
 en Mester i sit Fag: *at stæle*;
 saa mangan Pung hun havde hugget,
 og endnu flere Pægle drukket;
 en Højlandsknøs hun havde valgt,
 hvem man i Galgen havde kvalt;
 med megen Graad hun fanged an
 med Sangen om John Højlandmand:

VIII.

En Højlandsgut jeg elsked frit;
 Lavlandets Lov han ændsed lidt,
 men han var trofast mod sin Klan,
 min tapre Gut John Højlandmand.
 Sing hej, min gjæve Højlandmand!
 Sing ho, min gjæve Højlandmand!
 Der er ingen Knøs i dette Land,
 der ligner min John Højlandmand!

Hans Kappes Brøm, hans Tæppes Kast,
 hans gode Slagsværd, blankt og hvast,
 mangt Kvindehjærte stak i Brand!
 — min tapre Knøs, John Højlandmand!

Fra Tweed til Spey vi strejfed om
 i Sus og Dus, saa langt vi kom;
 han frygted ingen Mand og Stand,
 min kjække Knøs, John Højlandmand.

De drev ham over Havet bort,
 men Træets Knop kom selv tilkort,
 før næste Vaar jeg laa forsand
 i Favnen paa John Højlandmand.

Men ak, de fanged ham tilsidst
 og lænked ham bag Fængslets Rist;
 Forbandelse paa dette Land!
 De hængte min John Højlandmand!

Som Enke gaar jeg nu omkring
 og glædes ej ved nogen Ting;
 i Flasken jeg kun drukne kan
 min Tanke paa John Højlandmand!“
 Sing hej, min gjæve Højlandmand!
 Sing ho, min gjæve Højlandmand!
 Der er ingen Knøs i dette Land,
 der ligner min John Højlandmand!

IX.

En lille Praas med Fjøl og Bue
 fik her sit Hjærte bragt i Lue
 ved Synet af den svære Frue
 i Taarer smeltet,
 skjønt han kun naa'de med sin Hue
 den Viv til Bæltet.

Med Fiol mod Lænd og Blik paa Vagt,
han stærke Strengen uforsagt,
til : en *Arioso*-Takt
hin Dværg-Apollo
fremtvang med *Allegretto*-Magt
hin *giga solo* :

X.

Lad mig naa op og tørre væk
den stride Strøm, den Taarebæk,
vær du min Glut og jeg din Gjæk,
saa blæse være med Resten!

Af Haandværk er jeg en Spillemand,
jeg spiller for Pigerne trindt om Land;
af alle Viser, jeg spille kan,
den bedste er : blæse med Resten!

Vi spiller til Dans i Høst og Siet.
Og hvor vi to skal føre os net!
Og alle Vegne drikker vi tæt
og blæser et Stykke ad Resten.

Vi gnaver glade det samme Ben
og soler Ryggen ved samme Sten;
til fælles Behag og slet ingen til Mén
vi blæser et Stykke ad Resten.

Ja, kommer du, dejligste, ind i min Arm,
da glemmer jeg Sulten, der nager min Tarm
og gnider min Fede og svælger min Harm
og blæser et Stykke ad Resten!

XI.

Nu sprang en kraftig Tater op,
jaloux paa Spillemanden,
og rev en Kniv fra Buxens Strop
og rynkede bistert Panden.
Han trued med at flække ham,
som Kokken flækker Højler,
og ganske grundigt stække ham
som denne Dames Bejler.

Med angstfuldt Blik den kaade Strik
— han var jo kun saa liden! —
nu knæled ned og bad om Fred,
og dermed endte Striden;
og skjønt hans Hjærte bæved ved
at se de tvende gantes,
han lo ad denne Vise med,
da ingen Omvej fandtes :

XII.

Min Snut, drag med en Kobbersmed:
— for det er *min* Bestilling;
saavidt jeg for, som Kristne bor,
og tjente mangen Skilling.
Jeg tog mod Mønt og fik begyndt
helt godt paa *Exercitsen*,
strøg saa af Sted; den raske Smed
ham smagte ej Militzen.

Naa Tøs! saa værg dig mod den Dværg
med al hans Væv og Blødsind,
og slut dig til en ærlig Sjø!
med Randsel og med Skjødskind.
Ved denne Stob, min Tro og Haab
og ved min gode Klinge,
om du faar Nød og fattes Brød,
gid jeg af Tørst maa springe!

XIII.

Den Sanger sejred, Kvinden sank
i Smedens Favn ornkuld,
dels for hun halvt var elskovskrank,
dels for hun helt var fuld.
Sir Violino holdt sig rank,
tog til sin Hattepuld
og ønskede dem fra Lykkens Bank
Valuta: Held og Huld
samt Øl den Nat.

Men Drengen Amor slæp en Pål,
en „Danne“ mærked Svien
og søgte hos vor Spilmand Hvil
i Læ af Hønsesjien.
Men hendes Husbond dansed Ril
og tørnede rundt som Bien,
naar den er vred, — dog snart i Smil
han skifted Melodien
og lo den Nat.

Han var en Ka'! — saa bindegal,
som Bakkus kunde fæste;
og skjønt hans Lykke tit var skral,
var hans Humør det bedste.
Om eet han bad: at være glad,
og ikkun Tørst han frygted.
Hans Pest var Tvang, hans Fest var Sang,
og saadan Musen røgted
hans Kald den Nat:

XIV.

Jeg er Poet og Æde set
hos Folk af Stand og alt det;
men Hoben selv den lytter til,
som selve Live: gjaldt det.
For alt det, og alt det
og meget mer end alt det.
En strøg der men jeg har to igjen,
d'er Kvinder nok for alt det.

Jeg aldrig fik af Musers Drik,
Kastalias Væld og alt det,
men Bæger-Skum af Vin og Rom
— jeg Højikon har kaldt det.

For Glutter smaa jeg ej kan staa,
men elsker dem og alt det;
sligt bed jo Gud; hans Visdomsbud —
sig, skulde jeg ha' kvædt det!

Een Stund du nød i Lykkens Skjød
med Kys og Klap og alt det.
Hvor længe vil sligt Held slaa til,
før Tidens Gus har kvædt det?

De Tøse har gjort mig til Nar
ved Smil og List og alt det;
dog: deres Skaal til bredfuldt Maal!
De drager mig trods alt det.
For alt det og alt det
og meget mer end alt det!
For deres Vel jeg gav min Sjæl
og mere til for alt det!

XV.

Saa sang den Skjald, og Nancys Hus
gav Lyd af Skraal og Bifaldsbrus
og Træskotramp og Hvin,
det sidste Shawl, det sidste Slag,
den sidste Pjalt paa døres Bag
blev solgt for Brændevin.
Den muntre Flok, der ej fik nok
i Skjaldens første Sang,
bad ham — hej-hop! at løse op
for Posen end en Gang.
Op sprang hun, saa sang han
af alle Livsens Kræfter;
da hven man og gren man
og sang Refrænet efter:

XVI.

Se dog hvor vor glade Klynge
hylles ind i Bofiens Damp!
Lad os drikke, lad os synge,
lad os glemme Livets Kamp!

Pyt med dem som kræver Galger!
Frihed er en hellig Fest!
Loven er kun for Kanaljer,
Kirke blev kun til for Præst.

Hvad er Titler, hvad er Velstand,
hvad er Ros paa Ærens Vej?
Blot jeg glædes uden Stilstand,
rager Resten ikke mig.

Dagen tures bort, og svinder
Soler bag den mørke Søl,
sover vi hos vore Kvinder,
i en Lades friske Høl.

Tror I Dampens Vogntog løber
mere let fra Sted til Sted,
tror I Ægtesengen røber
større Maal af Kjærlighed?

Livet er Uvisheds Forum;
ingen ser, hvor langt det naar,
lad dem snakke om *Decorum*,
der selv Titler gi'r og faar.

Skaal for vore Tiggersække!
Skaal for hver en pjaltet Dreng!
Glut og Randsel -- leve begge!
Hurra for vort glade Slæng!